

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 91/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. L., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2010 doručená sťažnosť M. L., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 199/04-475 z 15. januára 2009 uznaný za vinného zo spolupáchateľstva trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 9 ods. 2 k § 171a ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom do 31. augusta 2003 (ďalej len „Trestný zákon“).

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 199/04-475 z 15. januára 2009 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009 podal sťažovateľ 13. mája 2010 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

Podľa sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ svoje tvrdenia odôvodnili okrem iného takto:

„Z rozsudku Okresného súdu Michalovce je zrejmé, že sťažovateľ je usvedčovaný z trestnej činnosti len na základe telefonických hovorov uskutočnených medzi sťažovateľom M. L. a obžalovaným E. I. Ostatné dôkazy, na ktoré sa súd odvoláva, nemajú žiadnu výpovednú hodnotu.“

... V tomto odvolaní sťažovateľ podrobne rozoberá vykonané dôkazy a poukazuje na pochybné prepisy telefónnych hovorov medzi sťažovateľom a I. Sťažovateľ k týmto prepisom telefónnych hovorov sa ďalej vyjadril, že môžu preukazovať len podozrenie z trestného činu, ale nie je možné o ne oprieť odsudzujúci rozsudok.

... V tomto dovolaní sťažovateľ podrobne rozpisuje dôvody dovolania, ktoré opiera o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g) a i) Tr. poriadku. Povinnosťou odvolacieho súdu v rámci doplnenia dokazovania bolo oboznámiť procesné strany s príkazom na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností obžalovaného M. L., a nie prečítaním správy Krajského súdu v Košiciach 1 SprV/928/2009. Keďže súd prvého stupňa neoboznámil procesné strany s príkazom na odpočúvanie, tak nemohol následne vykonať dôkaz oboznámenie prepisov telefónnych hovorov. Nahliadnutím do spisu na Okresnom súde v Michalovciach dňa 13. 5. 2010, vec vedená pod sp. zn. 1 T 199/04 som zistil, že v tomto trestnom spise sa žiadny príkaz na odpočúvanie a záznam tel. činnosti obžalovaného M. L. nenachádza.

... Keďže v spise sa nenachádza príkaz, resp. súhlas súdu na odpočúvanie, tak tvrdím, že prepisy telefónnych hovorov uskutočnené medzi M. L. a E. I. sú nezákonné.

Je neprípustné, aby krajský súd absenciu príkazu na odpočúvanie nahradil v rámci doplnenia dokazovania prečítaním správy Krajského súdu v Košiciach 1 SprV/928/2009.

Z ustanovenia § 89 ods. 2 Tr. poriadku vyplýva, že za dôkaz je možné použiť len také dôkazné prostriedky, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Toto ustanovenie je obligatórnej povahy a súd ho musí rešpektovať ex offo. Keďže v spise sa nenachádza príkaz na odpočúvanie, tak prepisy telefónnych hovorov neboli získané zákonným spôsobom a nie je možné ich použiť ako usvedčujúci dôkaz.

Napadnuté rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu Košice nie sú dostatočne odôvodnené, sú arbitrárne, s priamym dopadom na porušenie základných ľudských práv a slobôd. Obidva súdy v odôvodnení svojho rozhodnutia nedali náležitú odôvodnenú odpoveď na námietku sťažovateľa, že prečo neoboznámili procesné strany s príkazom na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností obžalovaného M. L., a nie len prečítaním správy krajského súdu Košice 1 SprV/928/2009 zo dňa 13. 10. 2009. Ved' ide o jediný korunný dôkaz, o ktoré obidva súdy opreli odsudzujúci rozsudok (prepisy telefónnych hovorov medzi L. a I.). Odôvodnenie rozhodnutia a použitý výklad obsahu a

zmyslu právnej normy súdom je takto v rozpore s čl. 152 ods. 4 ústavy, ale aj čl. 1 ods. 1 ústavy, a teda z princípov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, zahŕňajúci prvok predvídateľnosti práva.“

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa M. L.,... bytom S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, tiež právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 14. 09. 2010, sp. zn. 2 Tdo 26/2010, bolo porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 14. 09. 2010, sp. zn. 2 Tdo 26/2010, zrušuje.

3. Základné právo sťažovateľa M. L.,... bytom S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, tiež právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 29. 10. 2009, sp. zn. 7 To 73/2009, porušené bolo.

4. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 29. 10. 2009, sp. zn. 7 To 73/2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky spoločne s Krajským súdom v Košiciach sú povinní uhradiť sťažovateľovi M. L.,... bytom S., trovy právneho zastúpenia v sume 300,56 €, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd považoval za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s rozdielnym rozsahom namietaného porušenia označených práv v odôvodnení sťažnosti a v samotnom návrhu rozhodnutia (petite). Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namietal aj porušenie ďalších práv, ktoré neboli uvedené v petite. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu návrhom na rozhodnutie podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd ustálil predmet tohto konania podľa petitu, teda tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

1. K namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa v tej časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení

s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010, ktorým došlo k odmietnutiu jeho dovolania smerujúceho proti rozsudku krajského súdu, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inšinciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010 okrem iného vyplýva:

„Najvyšší súd ako dovolací súd predbežne preskúmal vec v zmysle § 378 Tr. por. A konštatoval, že dovolanie je proti napadnutému rozhodnutiu prípustné (§ 368 Tr. por.), bolo podané včas a na zákonom určenom súde (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 Tr. por.) a označuje chyby konania a právny dôvod dovolania (§ 374 Tr. por.). Zároveň však už pri predbežnom prieskume zistil, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom), jeho uplatneniu v prerokúvanej veci bráni ustanovenie § 371 ods. 3 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia dôvody podľa odseku 1. písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. K takémuto namietaniu okolností uplatnených dovolateľom podľa § 371 ods. 1 písm. g) tr. por. v predchádzajúcich štádiách konania vrátane konania o odvolaní však nedošlo.

Obvinený totiž v podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Michalovce (ani v predchádzajúcom priebehu konania) nenamietal nezákonnosť vykonania dôkazov (čítanie prepisov odposluchov telefonických hovorov) a teda porušenie práv obvineného (obhajoby) v tomto smere. Naopak, tvrdí, že súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil v zmysle § 2 ods. 5, ods. 6a ods. 12 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 a polemizuje s jeho skutkovými závermi vo vzťahu ku konkrétnemu obsahu telefonických hovorov (má z nich vyplývať len podozrenie, nie dokázanie spáchania skutku ako trestného činu).

S takýmto hodnotením dôkazov dovolací súd nepolemizuje, nakoľko v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Musí však konštatovať, že pre úspešné uplatnenie dovolateľom použitého dovolacieho dôvodu nevyhnutná podmienka predchádzajúceho uplatnenia namietanej okolnosti v odvolacom konaní (§ 371 ods. 3 Tr. por.) nie je splnená.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu odmietol. Ústavný súd

považuje za potrebné konštatovať, že predmetný postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd teda v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa rozhodnutím, ktoré „*vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti*“. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru najvyššieho súdu je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že aj z obsahu podania sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že „sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.“. Námietky, z ktorých by vyplývalo, že sťažovateľ v konaní pred okresným súdom alebo krajským súdom spochybnil zákonný spôsob získania dôkazných prostriedkov, podané neboli. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že správa krajského súdu sp. zn. 1 SprV/928/2009 z 13. októbra 2009, z ktorej jednoznačným spôsobom vyplýva vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností sťažovateľa, a to v čase od 8. apríla 2003 do 8. októbra 2003, bola čítaná na verejnom zasadnutí krajského súdu 29. októbra 2009, a to bez toho, aby, ako už ústavný súd konštatoval, sťažovateľ v konaní akýmkoľvek spôsobom namietal zákonnosť dôkazných prostriedkov. Uvedené skutočnosti vyplývajú aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, keď najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

„Bez ohľadu na vyššie uvedené však platí, že okolnosť vydania príkazu na odpočívanie z vlastnej iniciatívy (teda mimo odvolacích námietok) overoval Krajský súd v Košiciach príslušnou správou s pozitívnym výsledkom.“

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že predmetný právny výklad najvyšším súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému rozhodnutiu krajského súdu

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa aj v tej časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009, ktorým došlo k zamietnutiu odvolania sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 52, 53, 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 To 73/2009 z 29. októbra 2009 (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010).

Ústavný súd v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu konštatuje, že v odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 199/04-475 z 15. januára 2009 žiadne námietky, z ktorých by vyplývalo, že sťažovateľ v predmetnom konaní spochybnil zákonný spôsob získania dôkazných prostriedkov, podané neboli. Sťažovateľ vo svojom podaní v tejto súvislosti uvádza, že *„obhajoba tvrdí, že prepisy telefónnych hovorov, ktoré sa uskutočnili medzi L. a I., preukazujú len podozrenie z trestného činu a odôvodňujú nanajvýš dôvod väzby (no rozhodne nie na 7 mesiacov)“*.

Podľa § 317 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v súlade s uvedeným ustanovením Trestného poriadku by bol krajský súd oprávnený prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané (zákonný spôsob získania dôkazných prostriedkov v odvolaní sťažovateľa vytýkaný nebol), len v prípade, ak by tieto odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak teda krajský súd na takéto chyby neprihliadol, bolo to zrejme v dôsledku toho, že takéto v postupe a rozhodnutí prvostupňového súdu nezaregistroval. V konečnom dôsledku aj najvyšší súd nevidel naplnenie zákonných dovolacích dôvodov v sťažovateľovej trestnej veci, čo konštatoval vo svojom napadnutom uznesení sp. zn. 2 Tdo 26/2010 zo 14. septembra 2010, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, ako aj vzhľadom na absenciu námietok vzťahujúcich sa na zákonný spôsob získania dôkazných prostriedkov, nebol krajský súd oprávnený prihliadať na predmetné chyby, ktoré neboli vytýkané.

Ústavný súd považuje aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu za potrebné konštatovať, že správa krajského súdu sp. zn. 1 SprV/928/2009 z 13. októbra

2009, z ktorej jednoznačným spôsobom vyplýva vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností sťažovateľa, a to v čase od 8. apríla 2003 do 8. októbra 2003, bola čítaná na verejnom zasadnutí krajského súdu 29. októbra 2009, a to bez toho, aby, ako už ústavný súd konštatoval, sťažovateľ v konaní akýmkoľvek spôsobom namietal zákonnosť dôkazných prostriedkov.

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že predmetný právny výklad krajským súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011